

første del

Der er altid koldt på kirkegården

SVIMMEL.

Så svimmel.

Han prøvede at sidde stille. Som han plejede.

En dyb vejrtrækning.

Han lukkede øjnene, ventede.

Til det gik over. Til verden holdt op med at dreje rundt, og han kunne række ud mod blomsten, som han holdt så meget af. Sankt-hansurt. Sådant hed den. En høj vækst, der smuk og stolt vendte tilbage og smilede til ham hver ny sensommer. Ewert Grens glemte for en stund den smertende hofte, da han bøjede sig ned og fjernede det visne løv og vandede de friske blomsterknopper med vandkanden, knopper, der snart ville springe ud og stå som skære blomsterhoveder. Han lod langsomt hånden glide hen over det hvide kors. Fingerspidsen fulgte bugtningerne, der formede hendes navn på det enkle messingskilt. Det eneste menneske, som han havde trykket hårdt ind til sig, og som havde krammet ham hårdt tilbage.

Jeg savner dig.

Det var her, han længe havde vægret sig mod at komme. Norra Kirkegårds østlige hjørne. Han plejede at parkere bilen ved den åbne jernlåge og vandre ad de snoede, grusede stier, hvor hans skridt satte mærker i de nyrevne, lige linjer. Omgivet af gravsteder med sten så høje, at de tårnede sig op over ham fra jorden og stirrede ned på ham. Men hver gang han havde nærmet sig, havde han givet efter for sin trykken for brystet og for benene, der manglede viljestyrke, og var vendt tilbage til bilen og byen og politigården – til fløjlssofaen på kontoret, der repræsenterede al tryghed samlet i nogle luvslidte hynder. En morgen havde han pludselig forstået hvorfor. At det, han frygtede mest, allerede var sket. Og når et menneske først har forstået det, må det blive ved med at gå fremad, så angsten aldrig skal vinde ind på det igen og vælte det omkuld.

Jeg savner dig, men mindre og mindre.

Ewert Grens hængte den tomme vandkande på plads på krogen i hjørnet, hvor haveredskaberne stod, og skulle lige til at stille hakejernet på plads, da svimmelheden kom tilbage. En voldsom bølge skød gennem kroppen, og det lykkedes ham kun at undgå at falde ved at gribe fat i træstakittet – en ukontrollabel kraft, der slog til stadig oftere og med vekslende intensitet, og havde Anni levet endnu, ville hun have slæbt ham med til Sophiahemmet. Selv havde han det bedst med at undgå kontakt med de hvide kitler.

Han gjorde som før, stod helt stille og ventede på, at bølgen – urolig og vild – skulle ebbe ud. Da den ikke gjorde det, satte han sig på parkbænken, som med tiden var blevet hans, betragtede græspletten, som en eller anden bureaukrat havde valgt at kalde Kvartal 19B, nummer 603. Det havde taget ham flere år at flytte sig de to kilometer fra sit hjem ved den brusende og stærkt trafikerede Sveavägen til de velpassede og vidtstrakte arealer langs Solna Kyrkväg, at vove at se, hvordan hun lå her sammen med så mange andre i et af de tredive tusind gravsteder – et lille stykke fra hinanden for ikke at forstyrre, men tæt nok til aldrig at være alene.

Han lod vinden lege over sit ansigt, der siden dengang var blevet hugget skarpere, og videre gennem håret, der syntes at blive tyndere for hvert besøg her. Og så mærkede han den. Roen. Også indeni. Nok til at jage svimmelheden på flugt for en stund.

Netop på det tidspunkt og netop på det sted begyndte jorden at skælve under ham.

Hele verden rystede.

Grens så sig hurtigt omkring. Det var ikke verden. Det var parkbænken. Ingen af de gange, han havde siddet her, havde han delt den med nogen. Nu sad der en kvinde kun halvanden meter fra ham.

På *hans* bænk.

Lige ved siden af ham og uden at sige noget, uden overhovedet at ænse ham.

Han skævede forsigtigt til hende. Hun var på hans egen alder, hvis han skulle vove et gæt, kort, mørkt hår og øjne af den slags, der ikke så væk, uanset om de blev mødt af en andens truende blik eller af egen skam. Hun mindede ham lidt om Mariana Hermansson. Et af de få mennesker, han nogensinde havde turdet stole på, og som han selv havde sørget for at få ansat, bakset forbi hele rækken af bedre

kvalificerede dengang. Mariana Hermansson, som gennem mange år havde været en af hans nærmeste medarbejdere og dermed også en af hans nærmeste venner, og som på en af de sidste dage i en efterforskning havde fortalt ham, at hun havde søgt om at blive forflyttet, fordi hun havde mistet tålmodigheden med ham. Ikke at han bebrejdede hende det, han mistede tit tålmodigheden med sig selv. De havde ikke set hinanden siden, det var måske derfor, han indimellem syntes at se hende i andre mennesker.

Der gik flere minutter, inden den fremmede kvinde talte.

– Sørger du over nogen?

Stadig med blikket rettet direkte frem for sig.

Han svarede ikke.

– Eller undskyld, du vil måske helst være i fred. Det er kun, fordi jeg aldrig har siddet her, hvor der har siddet en anden på *min* bæk.

Nu svarede han.

– På *din* bæk?

Hun smilede.

– Ikke min. Altså ikke på den måde. Det er bare det, at jeg plejer at sidde her ... ja, alene. I det her hjørne af kirkegården møder man ikke så mange mennesker.

De sad et stykke tid til uden ord.

Hun så lige frem for sig, han så lige frem.

Mens alting forblev tavst.

– Min kone.

Grens nikkede mod det hvide kors et par meter derfra.

– Hun hed Anni. Og når jeg tænker efter ...

– Ja?

– Så er det nok snarere hende, du ligner.

– Undskyld?

– Jeg mener ... Det er hende, jeg sidder her for. Hende, jeg sørger over.

Kvinden ved siden af ham nikkede også, ikke som om hun havde ondt af ham, det var meningsløst på et sted, hvor alle besøgte døden, mere som om hun havde forstået, hvad han sagde, og som om det forekom meningsfuldt.

– Hvor længe? Altså, har hun ... er det, siden din kone døde?

– Det kommer an på, hvornår man regner fra.

– Hvordan?

– Hun ... En arbejdsulykke. Det er femogtredive år siden. En bil kørte hen over hendes hoved. *Jeg* kørte. Det var min fejl. Hun holdt op med at kommunikere, fungerede ikke rigtigt. For mig gjorde hun, men der var mange, der mente, at hun døde allerede på det tidspunkt. Siden hun døde – sådan rent videnskabeligt – er der gået helt præcis ti år.

– Og for dig?

– Et par år senere. Nu ved jeg, at hun er død. At hun ikke findes. For andre. Men for mig findes hun – på vores egen måde.

Alle de morgener og eftermiddage og aftener her, hos Anni. Og ikke en eneste gang havde nogen nærmet sig ham ved hendes grav. Han gik ud fra, at man kunne se på ham, at han ikke var interesseret, ingen havde nogensinde fået den tanke at forstyrre hans stunder på parkbænken.

Men nu føltes det ikke dårligt eller forkert.

Bare uvant.

– Og ... dig selv?

– Undskyld?

– Hvem sørger du over? For hvis skyld er *du* her?

Han havde aldrig været særlig god til at konversere. Og at skulle gøre det på en kirkegård fik ham til at føle sig endnu mere akavet, end han plejede. Men hun så ikke ud til at have noget imod det, måske lagde hun ikke engang mærke til det.

– Den ligger ... dér, graven. Ved siden af den store birk derovre. Kan du se den? Også bare med et enkelt hvidt kors på. Ligesom din kones.

Hun pegede et eller andet sted frem for sig.

– Du kan sikkert ikke få øje på den, der er ret mange rækker imellem. Men det her er den bedste siddeplads. Jeg plejer først at besøge graven, og bagefter sætter jeg mig her på bænken – man kan stadig se graven herfra.

Ewert Grens sagde ingenting, det var tydeligt, at hun havde mere på hjerte.

– Men det var ikke det, du spurgte om. Du ville vide, hvem det var, jeg besøgte.

– Ja, men du behøver ikke ...

– Svaret er, at det ved jeg ikke rigtig.

– Undskyld?

- Der blev ikke begravet nogen.
Hun så på ham.
- Der ligger ikke nogen i kisten.

EN HÅND.

Den er blød og hård på samme tid.

Og dem, der holder mig, siger, at hvis jeg ikke vil, hvis jeg hellere vil blive her, så behøver jeg ikke.

At gå med.

EWERT GRENS FRØS. Et iskoldt vindpust, der skar gennem kroppen og lagde sig til rette et sted i mellemgulvet.

– Hvordan ...

Han havde jo lært det – der var altid koldt på kirkegården.

– ... mener du?

– Ikke andet. Kisten er tom. Det er nok derfor, jeg kommer her så tit.

Grens vendte sig for første gang om mod kvinden på parkbænken, ventede på, at hun skulle formulere en fortsættelse, og på at møde de der øjne, der aldrig så væk. Hun havde virkelig den slags blik: et blik, der ikke sagde undskyld, men som alligevel forblev empatisk.

– Fordi der ikke er nogen, der har ligget i den.

Han kendte hende ikke, havde aldrig mødt hende før. Alligevel forstod han hendes alvor. Hun spøjte ikke med ham, hun var ved sine fulde fem, havde ikke noget skjult formål. Hun sagde det bare, præcis som det var.

– Kom med mig.

Verden rystede lidt igen, da hun rejste sig op, og den spinkle bæk prøvede at finde tilbage i ro. Hun gik et stykke hen ad den revne grussti og standsede ved en grav, der lå fem rækker længere fremme med et hvidt trækors på, der var nøjagtig magen til det, han havde fået stillet op på Annis grav. Han havde været her så mange gange, hvordan havde han kunnet undgå at lægge mærke til det? Den fremmede kvinde blev stående og ventede, til han gjorde hende selskab, og hun kunne begynde at formidle billeder til ham fra en historie, der aldrig burde fortælles, fordi den aldrig burde være sket.

– Jeg mistede hende.

Og nu fik han øje på det. Midt på trækorset.

Metalskiltet med kun tre ord.

MIN LILLE PIGE

Hun blev fire år. Næsten på dagen.

Kriminalkommissæren trådte et skridt nærmere for at se, om der stod noget mere.

Nej.

Det var, som om ordene dannede to fornavne og et efternavn. Min Lille Pige. To bogstaver mere end i Ewert Grens.

– Et tætpakket og møgbeskidt parkeringshus på Södermalm. Der forsvandt hun. I sin nye kjole og med det lange hår i en smuk fletning.

Der var flere blomster på denne grav end på den, han selv passede. Andre sorter, mere farverige. Et smukt og blødt leje af blåt og rødt og gult. Han overraskede sig selv med at kunne genkende både sommerfugleblomst, stjerneøje og petunia, ikke fordi han var særlig interesseret i planter, det var han ikke, men det var sorter, som han i løbet af årene havde lært at fravælge til Annis grav, fordi de krævede så meget vand.

Kvinden ved siden af ham kom her tydeligvis ofte.

– Politiet efterforskede selvfølgelig. Ret intensivt i starten, jeg blev afhørt flere gange. Men ugerne blev til måneder, og de ledte efterhånden mere og mere sporadisk. Efter et år vidste de ikke en snus mere end den allerførste dag. Ingen snakkede om hende mere, ingen spurgte nogensinde efter hende. Hun havde ligesom aldrig eksisteret og var derfor ingen. Så jeg fravalgte at sætte hendes navn på graven. Nu er det kun mig, der savner hende, det tilhører kun mig. *Min lille pige*. Det må være nok.

– Du sagde ... parkeringshus?

– Ja?

– Min kone og jeg ventede barn, da ... det var også i et ...

Hun afbrød ham.

– Jeg havde ladet bildøren stå åben og var gået den korte vej over til parkeringsautomaten.

Hun stirrede på korset, tilbage i sit eget mareridt.

– Så jeg så aldrig det andet køretøj. Før det var for sent.

Grens ventede. Mens hun samlede kræfter.

– Ifølge overvågningskameraerne tog det præcis syv sekunder at ændre virkeligheden for altid. Min datter sad i sin barnestol på passagersædet, da føreren af den anden bil standsede op ud for bilen, åbnede døren, steg ud, greb fat i hende og vendte tilbage til bilen med hende i favnen og kørte derfra.

Den fremmede kvinde, der virkede så nem at tale med og lytte til, gjorde så det samme, som han selv plejede at gøre ved Annis grav, hun sank ned på hug og begyndte at fjerne forfløjent løv og enkelte ukrudtsstrå. Og hun gjorde det måske af samme grund som ham – ikke for at andre skulle synes, der var pænt, det handlede mere om følelsen af at gøre noget, selv om det var for sent.

– Det blev en meget mærkelig begravelse.

Med hænderne ledte hun gennem blomsterhavet, der adskilte hende fra den, hun sørgede over.

– Der var mig og en politimand og en kirketjener og en præst – mennesker, hun aldrig havde mødt, som ikke betød noget for hende i livet og derfor heller ikke betød noget i døden. Det lillebitte hul i jorden, som en kirketjener havde gravet! Den lillebitte, hvide kiste med den røde rose ovenpå, hvor der ikke lå nogen, og som var så fjerlet at bære! Kirkeklokkerne ringede for hende, og en hjælpepræst, der tidligere havde været med til at begrave små børn, havde valgt en vuggevise. Sov, mit barn, sov længe. Det var en smuk dag, med forsigtigt solskin, og da den sprøde musik fra kirkens orgel fulgte os ud, blev det på en eller anden måde endnu mere absurd at se, hvordan kisten, der var lavet til et menneske, som dårligt nok havde nået at begynde sit liv, blev sænket ned for aldrig mere at komme op.

Hun blev stille.

Men begyndte så at synge stadig med ansigtet vendt mod lejet af blomster.

– *Reden din er lun og blød. Moderfavn og moderskød ...*

– Undskyld?

– Det var den, vi sang. Vuggevisens sidste vers. Det føltes så ... ja, så anderledes, end når jeg sang den for hende derhjemme.

Nu vendte hun sig om.

– Måske fordi hendes søvn derhjemme i hendes egen seng havde en afslutning. En opvågning. Ikke som det her sted – dødens evige søvn.

Hun så op på ham, pegede ned på græsset.

– Hendes kiste er dernede, under vores fødder. Det er en underlig tanke, ikke?

Jo, det *var* en underlig tanke. Præcis som når han selv så mange gange havde tænkt den. At hans elskede Anni lå nogle rækker derfra uden at kunne se og høre ham. Han ville ønske, at han kunne gøre

de dage om, hvor sorgen havde sønderlået alt – han burde have deltaget i sin kones begravelse.

– Jeg er begyndt at tænke på hende som Alva, nu hvor jeg har fjernet hendes navn. Alva er fint, næsten som alfer. De findes jo også kun, hvis man beslutter sig for at tro på dem.

Hun rakte hånden frem, tynd og fin, næsten på grænsen til mager, men med en uventet styrke. Det var, som om hun holdt fast i ham, trak ham ind i sig.

– Der er gået næsten tre år, siden hun forsvandt fra mig. Og nu er det snart et halvt år siden, hun blev erklæret død. Jeg kommer her en gang om ugen, så hun ikke skal føle sig ensom, for det tror jeg, hun er, selv om der ligger så mange andre. Som regel om torsdagen, som i dag, hvor jeg har nemmest ved at smutte væk fra jobbet en times tid. Nu er jeg nødt til at gå – måske ses vi igen, hvis vi besøger gravene samtidig. Hvis vi ikke gør det, ville det være dejligt, hvis du ville stille dig herhen, når du alligevel er i nærheden. Ikke længe, det må aldrig blive en pligt, men bare så hun måske kan mærke, at der er nogen.

Han så hendes ryg forsvinde, hvor grusstien drejede rundt om nogle velplejede buske og de større gravsten, der stammede fra en anden tid – og indså, at han ikke engang vidste, hvad hun hed. Hun var navnløs, ligesom sin pige.

Han burde også selv gå nu. Dagen ventede på ham i et kriminalkommissærkontor ved Citypolisens drabsafdeling med mindst et dusin igangværende sager på skrivebordet, men han var ikke helt klar til at forlade Anni endnu, så han slog sig ned på bænken igen, alene denne gang, uden at det hele rystede under ham.

Det skete, at han sad her og netop tænkte på børn. At Anni nok aldrig havde nået at vide, at det var en fuldt udviklet datter, hun havde båret på, som de havde ønsket sig længe. Med hjerte og lunger og øjne, der kunne åbnes og lukkes. Og som holdt op med at leve, da hun selv på sin egen måde holdt op med at leve. Eller måske var det ham, der aldrig havde fortalt hende det? Jo, han prøvede. Ville fortælle hende det. Især i begyndelsen på plejehjemmet, hvor han ikke kunne knuge hende hårdt nok ind til sig, men det virkede, som om hun ikke rigtig forstod det.

Min Lille Pige.

Så allerhelvedes uretfærdigt.

Indimellem, når hans arbejdstimer blev kidnappet af grove krimi-

nelle, der rendte rundt og skød på hinanden, kom følelsen af, at han dybest set ville skide dem et langt stykke. Han passede selvfølgelig sit arbejde, efterforskede, så godt han kunne, fordi det var sådan, han fungerede. Intet blev nogensinde undersøgt halvhjertet i Ewert Grens' verden, hvor hver en sten skulle vendes og derefter vendes igen. For det var det eneste, der gjorde, at han kunne holde sig selv ud – men han orkede ikke længere at føle noget for de voldsomme, der selv havde foretaget et åbenlyst valg. Men et barn, der kom til skade eller måske ovenikøbet kom af dage, det havde ikke selv valgt. Når et barn blev frastjålet så mange flere dage at leve i, gik det derfor så meget desto mere ind.

Han glemte tiden.

Sad bare i solen, der varmede overalt, bare ikke her. Han lod en bidende kold vind jage igennem sig på den store kirkegård.

Der var gået næsten en time, da han endelig rejste sig op og plukkede et par blomsterkviste fra Annis grav. Han ville tage dem med sig og lægge dem ved det andet hvide trækors, mens han stillede sine spørgsmål til en lille pige, der ikke var der.

Hvem er du?

Hvorfor forsvandt du?

Og hvor befinder du dig nu?

JEG VIL HELST IKKE. Være helt alene tilbage. Og far og mor er gået deres vej.

Det føles så dejligt at blive ved med at holde i hånden, der er blød og hård på samme tid.

Hånden, der ved, hvor vi skal hen. Hvor far og mor gik hen.

Hvor de venter på mig.

DA ANNI BLEV SKADET, mens den lille pige, som var begyndt at vokse inden i hende, døde, og hun selv trak sig tilbage i et andet lukket rum, låst inde i sin egen verden på et plejehjem, blev hendes mand sendt til en af politikorpsets psykologer. For at forstå, at det var ham, der havde kørt hende over. At resten af deres fælles liv ikke længere eksisterede. At det, han var bange for, allerede var sket. Femogtredive år senere huskede han stadig mødet med terapeuten, der prøvede at nærme sig et menneske, som havde mistet alt. Hvordan den unge kriminalassistent Ewert Grens var mislykkedes fuldstændig med sin første opgave som patient – at finde et trygt sted i sine tanker, som han kunne søge til, når behandlingen blev for krævende og følelserne for tunge. Allerede der blev det så tydeligt, hvordan hele hans tilværelse var blevet revet fra hinanden. Han kunne ikke finde et trygt sted. Ikke engang i tankerne! Ikke hjemme, hvor sengen var blevet et sort hul at falde ned i, ikke hos venner eller kolleger, ikke på den store politigård, som han holdt så meget af. Ingen steder kunne han finde ro. Indtil han en dag købte den sofa, som han nu lå på inde på sit kontor. Brunt fløjl. Ret almindelig og ikke særlig dyr, men bekvem og stor nok til, at han kunne strække hele sin lange krop ud på den. Nu var den efterhånden blevet for blød, og fløjlsstriberne var stort set slidt ned. Slitage efter tre årtiers brug, somme tider i arbejdstiden og ret ofte om natten i stedet for at gå hjem og sove.

Men den her eftermiddag lykkedes det ham ikke at finde ned i den dybe hvile, uanset hvor længe han lå og lyttede til sine kassettebånd, hvis musik fyldte rummet, stemmer og refræn fra tresserne, som han spillede igen og igen, og som derfor var så inderligt bekendte. Benene og armene, hele kroppen bølgede i svimmelhed og uro, mens han blev kastet ind og ud af forvirrede drømme.

Han satte sig op på kanten af sofaen.

Lagde sig ned igen med det samme.

Rakte armen ud og fangede koppen med sort kaffe og tømte den.

Stirrede op i loftet og fulgte revnernes virvar, som plejede at lede ham tilbage til roen.

Han havde forsøgt at blade lidt i nogle af de indledende undersøgelser, der lå i tunge stabler på hans skrivebord og indeholdt menneskeskæbner, der var ramt af andres voldsudøvelse. Det var meningsløst. Gerningsstedsbeskrivelserne blev ved med at være lige utydelige, uanset hvor tæt han lænede sig ind over dem.

Og han vidste hvorfor.

Lighederne.

Han blev hængende hos denne ukendte pige, der – præcis som hans og Annis lille pige – havde sagt farvel i et beskidt parkeringshus og nu kun var et minde på en øde kirkegård. Og som han havde lovet at besøge næste gang, så hun kunne føle sig lidt mindre ensom. Selv om han ikke vidste, hvordan hun så ud, hvordan hendes stemme havde lydt, eller om hendes øjne havde smilet mod dem, hun mødte.

Der var kun én måde at lære hende at kende på.

Arkivet.

Dernede, i en af de brune papæsker, lå de eneste spor, der beviste, at hun engang havde eksisteret.

Han skyndte sig ud i gangen og forbi kontorerne med kolleger, der alle sad og arbejdede med igangværende sager, præcis som han selv burde gøre, og trådte ind i elevatoren, der førte ham ned i politigårdens kælder. Arkivet manglede både vinduer og ordentlig ventilation, men han trivedes dernede, når han havde trykket koden ind og åbnet den tunge ståldør. Der eksisterede et eget samfund hernede, hvor der rådede en helt anden orden, indimellem ovenikøbet en slags retfærdighed, når en afsluttet sag indeholdt de beviser, der havde ført til tiltale og domfældelse.

Han vandrede gennem arkivets gange, længere og længere ind under politigården, hele vejen ind til Citypolisens arkivcomputer, der ventede allerinderst inde i hjørnet, loggede sig på og begyndte at søge. Den navnløse pige var der et eller andet sted mellem tusinder og atter tusinder af levende og døde.

Han huskede, hvordan den fremmede kvinde havde set ud, da de stod ved siden af hinanden på kirkegården, og hun havde hvisket, *det blev en meget mærkelig begravelse*. Han skrev FORSVUNDET og PIGE i søgefeltet, tastede Enter og ventede foran skærmen.

Ni hundrede og syv hit.

Han prøvede at huske, hvad hun mere havde sagt, og præciserede efter et stykke tid søgningen med SÖDERMALM.

Et hundrede og tooghalvtreds tilbage.

Han huskede særlig tydeligt, hvordan hun havde rystet af vrede, da hun talte om den nøgne og grimme beton.

PARKERINGSBUS.

Toogtyve tilbage.

Og derefter, hvordan var det nu, hun havde beskrevet hende? Med kjole på? Og pigens hår havde været smukt flettet?

KJOLE.

Fem tilbage.

FLETNING.

Én tilbage.

Han rejste sig brat op og gik nu i modsat retning, langs mands-høje metalreoler med syv hylde på hver – rækkevis af identiske opbevaringshylde med skrøbelige papæsker, tykke mapper, ordnet efter et eller andet farvesystem, han aldrig havde lært at forstå, papkasser bundet til med grov snor, brede arkivmapper, propfulde af plastikchartekker, og indimellem beslaglagte genstande, der var for u håndterlige til at blive pakket i mapper eller kasser. Efterforskning på efterforskning, og dér, på et sted, der kunne udgøre hele arkivets hjerte, stod den. Gang 17, sektion F, hylde 6. Han klatrede op på rullestativet og kunne lige præcis nå op. En arkivæske, som var let at løfte ned selv for en med et stift venstreben og en balance, der havde kendt bedre dage. Han satte sig ved en af læseklapperne og foldede æskens kartonsider ud som to papvinger. Der lå ikke særlig meget. En politianmeldelse, som skitserede hændelsesforløbet. Rapporten fra den tekniske afdeling, som ikke havde kunnet sikre hverken dna-spor eller fibre fra gerningsstedet. Indholdsløse afhøringer af mennesker, der af en eller anden grund havde befundet sig i nærheden.

Kvinden ved graven havde haft ret.

Ingen svar, på trods af et stykke omhyggeligt udført efterforskningsarbejde, ikke et eneste spor.

Et lille barn var blevet ført bort, uden at nogen havde hørt eller set noget.

DET ER EN RIGTIG, rigtig flot bil. Og kæmpestor. Og splinterny. Og jeg har hele bagsædet for mig selv, det plejer jeg ellers aldrig at have, Mathilda og William skal også altid være der. Jeg kan ovenikøbet lægge mig ned og strække mig helt ud, uden at jeg rører ved dørene. Da jeg rejser mig op og kigger ud ad bagruden, bliver den store butik mindre og mindre og mindre, og til sidst er den helt væk. Jeg spørger, hvorfor mor og far ikke også er med, hvorfor de skulle køre, hvorfor de ikke havde fortalt mig noget inden, og dem, der kører den flotte bil, siger, at de godt ved, hvor jeg bor, at de sagtens kan finde det, og at det er der, vi er på vej hen.

Jeg glæder mig.

Til vi når frem.

Til mor og far.